

Чернівецький художник Мішин – ваш художник

Художник-графік Фелікс Костянтинович Мішин народився 1934 року в Ленінграді. У Чернівцях з 1945 року. Є членом Національної Спілки художників України. Закінчив Вижницьке училище прикладного мистецтва (відділення килимарства) та факультет теорії та історії мистецтва Ленінградського інституту живопису, скульптури та архітектури імені Іллі Рєпіна.

Його акварельні твори експонуються на виставках з 1970 року.

Якщо ви знаєте, що ваше життя стає кращим, коли вас огортає світла радість, і тиха посмішка мимоволі торкається ваших уст, відвідайте виставку пейзажів Фелікса Мішина. Там ви зустрінетесь з мистецтвом творення зворушливих образів. Краса його акварелей вразить вас лагідними, щемливо-трепетними інтонаціями, і ви відчуєте, що любите цю землю і це небо.

Ліричний талант чернівецького художника розкривається в умінні побачити і передати красу звичайних, подекуди прозаїчних проявів світу, в якому ми живемо. Його вабить буденне й непоказне довкілля. Перехідні стани природи – особливо близькі митцю. Напевно тому зворушливо щемким відлунням звучать пейзажі ранньої весни та пізньої осені, коли скупі барви природи майже не залишають шансу для милуванням досконалістю Творця. Часто він звертається до зображення околиці з її серпанковими просторами („Осінній вечір”), засніженого безкрайнього поля із скірдами („Зима”), хати, що купається в пахощах яблуневого цвіту („Весна”) або сірого вітряного дня біля річки („Похмурий день”) ... Серед улюблених мотивів – гомінкий неспокій карпатської річки („Гірський потік”) та духмяні золотаво-сонячні гірські схили („Осінь”).

Зазначимо, що назви творів – не більше ніж формальний орієнтир для глядача. За словами автора: „Суть справи не в назві, а в змісті”. Дійсно, увага до теми та до виражальних засобів для її втілення – одна з основних його пластичних задач. Звернемось, наприклад, до творів із циклу „Самотність”. Емоційна наповненість композицій на цю тему набуває граничної виразності. В сірому дні, в негоді та вітряній приморозі художник знаходить можливість розкрити тонкість і багатогранність душевних станів людини. Зазначимо і таку характерну особливість образного мислення Мішина, як лаконічність висловлювання. Стримана оповідність яскраво відчутна, наприклад, в творі „Зимовий вечір”. В засніженому пейзажі зображено чоловіка, який несе з лісу хмиз додому. Смеркається, куняє застиглий лісок, все довкола огортає вогке холодне повітря, сіра вечірня імла вкриває землю... Палітра тонко тримається на зближених сіро-білих з охрою тонів. Проте автор не зводить до банальності мотив самотності. Емоційна забарвленість твору збагачена близьким і зрозумілим людським почуттям тихої радості від затишної теплої хати, що світить віконцем, від присутності собаки, який біжить позаду господаря. Відступає відчуття гнітючої самотності і залишається приємне хвилювання від зустрічі з якимось іншим життям, в якому немає місця суєтності і дріб'язкової метушні.

Митець тримається певної, йому одному відчутної межі і зазначає: „Коли все намальовано, то вже стає нудно. Люблю зупинитися і не говорити про все до кінця”. Особливий стан замріяного просвітлення полонить вас в творі „Осінній день” з тої ж серії про самотність. В прозорому осінньому лісі серед тендітних берізок спиною до глядача зображено постать дівчинки в червоному з хворостиною в руці. Попереду пасуться три корови. От вам і весь сюжет... Однак саме його простоту і невибагливість пейзажу Мішин талановито перетворює на мистецький твір, в якому панує Тиша і Вічність. Майстерно побудована композиція, безпомилково точно взяті тонкі тональні співвідношення набувають самодостатньої цінності.

Така пластична гармонія єднає цю акварель і з низкою композицій 1970-2004 років, серед яких „Осінній вечір”, „Прощавай, зимо”, „Перший сніг”, „Зимовий вечір” тощо. В них безпомилково впізнається рука Мішина. Автор майстерно використовує дар колориста, формуючи власну систему виражальних засобів задля створення поетичних образів. Він повсякчас збагачує діапазон їх емоційного

звучання. Так несподівано суворим художник постає в акварельній серії „Пітер” („Блокадний Ленінград”). Її майже монохромні сірі пейзажі бентежать і хвилюють аскетичною стриманістю, в яких відгомін горя і втрат болісно стискає серце. Вдивовиж зворушливою є низка карельських виднокраїв, холодна кольорова гама яких різко контрастує з вибіленими сонцем краєвидів Криму („Старе місто. Євпаторія”. 1972 р.) та Ізраїлю („Стіна плачу”. 1992 р.).

Цікавою видається обставина: творча манера Мішина не зазнала суттєвих змін впродовж останніх 30 років. За його власним виразом „у художника немає старих творів”. Сприймаємо це твердження як відчуття митцем високого покликання та потужної спраги творчості. Оглядаючи твори різних періодів, помічаємо, як талант Мішина розкривається в різноманітних проявах мистецького сприйняття світу. Доволі значну кількість його лірично забарвлених краєвидів складають реалістично трактовані образи природи. Разом з тим, в його творчому доробку є мотиви, які набувають виразності завдяки узагальненому просторовому трактуванню, стилізації та декоративності. До цієї групи акварелей належать такі прекрасні настроєві пейзажі, як блакитно-смарагдовий „На рибалку”, багряно-червоний „Осінь” тощо. В них пластичні висловлювання автора позначені широтою і сміливою точністю відбору. Саме так свідомо зазначає Фелікс Мішин про один з аркушів 1980-х років, додаючи: „Зараз я пишу більш сухо”.

Проте звернемось до двох пастелей 2004 року „Захід сонця” та „Різдвяна ніч” аби переконатися, що його майстерність і надалі вражає. Свідченням є і такі характерні для Мішина твори, як „Перший сніг”, „Зима” та „Стигне”. Їх образно-пластичний лад неможливо забути. Ви надовго залишаєтесь під впливом відчуття, коли перехоплює дихання від споглядання тихої замріяної природи. Побачені одного разу твори Мішина, полонять поетичністю і вражаюче невибагливими мотивами, якими є, наприклад, зображення чорно-білої сороки, що височить на тоненькій гілочці або одинокої чорної ворони в білому пейзажі „Зимовий вечір”. Полюбляє художник спостерігати як ховаються кури від дощу („Дощовий день”) або придивлятися до кумедних песиків („Не тої породи”), розповідаючи про це по доброму іронічно.

З властивим йому гумором, митець звертається і до жанрових композицій, в яких розкриваються й інші грані таланту. В таких аркушах, як „Перед виставкою”, „Нова шафа”, „Суботній день”, „Одеський дворик”, він блискуче виявляє спостережливість та здатність до передачі точних психологічних характеристик. Робить він це з властивою йому теплотою і задушевністю.

Фелікс Мішин вільний в своїх образно-пластичних висловлюваннях, адже віртуозно володіє улюбленою технікою акварелі. Артистично легко і майстерно володіє він цим складним мистецтвом, відчуваючи його невичерпні можливості. Художник любить наводити слова свого вчителя по Вижницькому училищу буковинського живописця Якова Очеретька про те, що „олійний живопис – це чорний хліб, а акварель – білий”. Він іронічно додає, що „живопис є тяжкою працею, а акварель написав, сподобалось – залишив, не сподобалось – викинув або подарував”. Потім вже серйозно: „У акварелі – велетенські можливості, більш, ніж у живопису”. А далі додає, загадково-мило усміхаючись: „Вона розтікається, дає себе відчути, дає тонкість сприйняття...”

Унікальність таланту художника Ф. Мішина складається з його тонкої душевної організації та майстерності. Саме тому створені ним образи природи так глибоко вражають і завойовують все нових прихильників. Отже, якщо ви прагнете душевної рівноваги, а стан лагідного споглядання – єдине, що врятує вас, пейзажі Мішина – для вас. Ідіть на його виставку. Він – ваш художник на все життя.

Тетяна Дугаєва